

Den ny ægteskabslov træder i kraft 1. januar 1970.

Det fremgik af behandlingen i folketinget, at det var justitsministerens hensigt at nedsætte en *kommission eller et udvalg* til at arbejde videre med revisionen af ægteskabsloven såvel af reglerne om ægteskabs indgåelse og opløsning som bestemmelserne om ægteskabets retsvirkninger. Det siges i udvalgets betænkning, at der har „været enighed om, at der bør foretages en dyberegående undersøgelse af hele ægteskabslovgivningen for at overveje, i hvilket omfang der er behov for at tilpasse denne lovgivning til de ændrede samfundsforhold, ændringen af kvindens stilling i samfundet og de heraf følgende ændringer af ægteskabsinstitutionen.“

Lovforslaget blev første gang fremsat for folketinget i maj 1968 (se folketingsårbogen 1967-68, side 488).

Under 1. behandling udtalte *K. Axel Nielsen* (S), at der om en række punkter var delte meninger i hans gruppe. Der var dem, der mente, at der altid burde være borgerlig registrering af ægteskab, der var ligeledes dem, der mente, at ægteskabsalderen for mænd burde være lavere end 20 år. Måske var tiden inde til at sætte denne grænse til 18 år og samtidig nedsætte myndighedsalderen til det samme. Der var i hans gruppe tilhængere af en ordning, hvorefter ægtefæller, der var enige om at gå fra hinanden og var enige om vilkårene, ubetinget skulle have ret til skilsmisse. Da separationstiden ifølge forslaget var 1 år, var problemet dog ikke stort efter hans opfattelse.

Hanne Budtz (KF) undrede sig over, at hele kapitlet om forlovelse var blevet bevaret. Med hensyn til spørgsmålet om, hvem der skulle have forældremyndigheden, mente hun, at bestemmelsen om, at børn under 2 år i almindelighed burde tildeles moderen, burde udgå.

Merete Bjørn Hanssen (V) gav udtryk for, at venstre anså det for ønskeligt, at der så vidt muligt blev overensstemmelse mellem ægteskabsalderen og myndighedsalderen. Med hensyn til utroskab var der i hendes parti dem, der ønskede, at utroskab altid skulle give mulighed for skilsmisse, medens andre ønskede, at utroskab kun skulle kunne give adgang til separation. Hun rejste spørgsmålet, om der ikke burde skabes en direkte adgang til skilsmisse på grundlag af enighed mellem ægtefællerne om, at deres ægteskab ikke kunne fortsætte, eventuelt begrænses til ægtefæller, der ikke havde børn.

Rigmor Christensen (RV) fandt, at det var nødvendigt at tage de flere og flere faste samlivsforhold i betragtning ved en liberalisering af loven. Hun fandt at forlovelse efterhånden var blevet et forældet begreb. Hun fandt det tvivlsomt, om man fortsat kunne opretholde forskellig ægteskabsalder for mænd og kvinder. Med hensyn til opløsning af ægteskabet på grundlag af separation og skilsmisse, så burde det overvejes, om ikke skyldgrunden burde afløses af „dyb og varig uoverensstemmelse“ kombineret med at man altid begyndte med en separation.